സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം III

കെ. ദാമോദരൻ

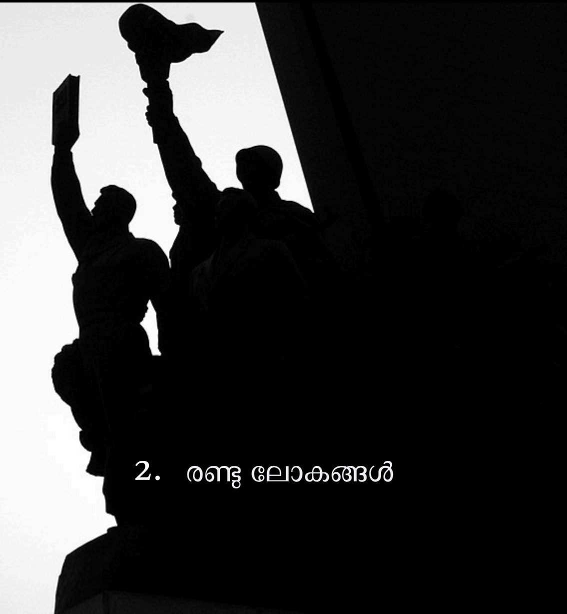

2. രണ്ടു ലോകങ്ങൾ

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം III

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation

JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014

URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

2 രണ്ടു ലോകങ്ങൾ 1

2

രണ്ടു ലോകങ്ങൾ

I

"മുതലാളിത്ത വർഗത്തിന്റെ നാശവും തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ വിജയവും ഒരുപോലെ അനിവാര്യമാണ്". 1847-ലാണ മാർക്സും എംഗെൽസും തങ്ങളുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ മാനിഫെസ്റ്റോവിൽ ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിച്ചത്.

മുതലാളിത്തം നശിക്കുമെന്ന്! ആരുമതു വിശ്വസിച്ചില്ല. മുതലാളിവർഗത്തിന്റെ ഏജൻറുമാരായ ബുദ്ധിജീവികൾ മാർക്സിനെ കിറുക്കനെന്നു വിളിച്ചു. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ചിന്തകന്മാർ മാർക്സിസത്തിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടതായിത്തന്നെ നടിച്ചില്ല.

എങ്ങനെ നടിക്കും? സ്വന്തം ശക്തിയിൽ ആഹ്ലാദിച്ചു മദിച്ചുപുളച്ചുകൊണ്ട് മുതലാളിത്തം വളരുകയും ശക്തിപ്പെടുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു അത്. വളരുകയും ശക്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന മുതലാളിത്തം തളരുകയും തകരുകയും ചെയ്യുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്?

പക്ഷേ, മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ചിന്തകന്മാർ ആശിച്ചതുപോലെയല്ല, മാർക്സും ഏംഗൽസും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച വഴിക്കാണ്, ലോകം മുന്നേറിയത്. ഏഴു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു ശേഷം, 1917-ൽ, ഭൂമുഖത്തിന്റെ ആറിലൊരു ഭാഗത്തുനിന്ന് മുതലാളിത്തം തുടച്ചുനീക്കപ്പെട്ടു. തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ജന്മിയും മുതലാളിയുമില്ലാത്ത പുതിയൊരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ-സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ-ഉയർന്നുവന്നു. അങ്ങനെ 17 കോടി ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളമെങ്കിലും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നാശവും തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ വിജയവും അനിവാര്യമായിത്തീർന്നു.

പരസ്പര വിരുദ്ധമായ രണ്ടു സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥകൾ! രണ്ടു ലോകങ്ങൾ! ഒരു ഭാഗത്ത് മുതലാളിത്തലോകം.

- സോഷ്യലിസ്റ്റ് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ മറുഭാഗത്ത് സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അധികാരശക്തി തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ട് തൊഴിലാളി വർഗം സ്വന്തം ഭരണാധികാരം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഭരണാധികാരം മുതലാളികളുടെ കയ്യിലാണ്.
- സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ നിലവും ഫാക്ടറിയും കമ്പനിയും ബാങ്കും മറ്റുൽപാദനോപകരണങ്ങളും തൊഴിലാളികളുടെയും കൃഷിക്കാരുടെയും കയ്യിലാണ്; മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെല്ലാം ചൂഷകവർഗക്കാരുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തുക്കളാണ്.
- സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത് മുതലാളികളുടെ ലാഭത്തിന് വേണ്ടിയല്ല. അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ ജീവിതം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനാണ്: മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത് ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടിയല്ല, മുതലാളികൾക്ക് അങ്ങേയറ്റം ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്.
- സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ ചൂഷകവർഗക്കാരെ കൂടുതൽ വലിയ ധനികരാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയല്ല; ജനങ്ങളുടെ ജീവിത നിലവാരമുയർത്താൻ വേണ്ടിയാണ്, ദേശീയവരുമാനം പങ്കിടപ്പെടുന്നത്: മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ദേശീയവരുമാനം ജനങ്ങളുടെ പുരോഗതിക്കു വേണ്ടിയല്ല, മുതലാളികളുടെ പരമാവധി ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയാണ് പങ്കിടപ്പെടുന്നത്.
- സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപാദനാഭിവൃദ്ധിയോടൊപ്പം ജനങ്ങളുടെ ക്രയശക്തിയും വളരുന്നതുകൊണ്ട് സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും തൊഴിലില്ലായ്മയുമില്ല; മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപാദന വർധനവോടൊപ്പം തൊഴിലാളികളുടെ ക്രയശക്തി കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുന്നതുകൊണ്ട് സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും തൊഴിലില്ലായ്മയും അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു.
- സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ തൊഴിലാളി വർഗം തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിതന്നെ പണിയെടുക്കുന്നു; മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ മർദ്ദിതരായ തൊഴിലാളിവർഗം ചൂഷകവർഗക്കാർക്കു വേണ്ടി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നു.
- സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ അധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന തൊഴിലാളിവർഗത്തിന് പണിമുടക്കമോ സമരങ്ങളോ നടത്തേണ്ട യാതൊരാവശ്യവുമില്ല; മുതലൊളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ മുതലാളിത്തത്തിന്നെതിരായ പണിമുടക്കങ്ങളും സമരങ്ങളും അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു.

ഒരു ഭാഗത്ത് സാർവത്രികവും സർവതോന്മുഖവുമായ അഭിവൃദ്ധി; മറുഭാഗത്ത് അധഃപതനം, കുഴപ്പം, തൊഴിലില്ലായ്മ, പട്ടിണി, കഷ്ടപ്പാട്!

II

പുതിയ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ റഷ്യയിലാണടലെടുത്തത്. പക്ഷേ, അതു സാർവദേശീയമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങളുളവാക്കി. ലോകത്തിലൊട്ടുക്കും ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന എല്ലാ ജനാഭിലാഷങ്ങളേയും അതു തട്ടിയുണർത്തി. മർദ്ദനവും ചൂഷണവുമില്ലാത്ത ഒരു പുതിയ ജീവിതത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള വെമ്പലുകളെ എല്ലായിടത്തും അതു ആളിക്കത്തിച്ചു. ലോകത്തിന്റെ ആറിലൊരു ഭാഗത്തുനിന്നു മർദ്ദനങ്ങളേയും ചൂഷണങ്ങളേയും എന്നെന്നേക്കുമായി പിഴുതെറിഞ്ഞ റഷ്യൻ വിപ്ലവം, വാസ്തവത്തിൽ, ലോകമുതലാളിത്തത്തിന്റെ തന്നെ മരണമണിയടിക്കാറായി എന്നതിന്റെ ഒരു മുന്നറിയിപ്പായിരുന്നു. ലെനിൻ പ്രഖ്യാപിച്ചു:

> “നമുക്ക് അഭിമാനം കൊള്ളാനും സന്തുഷ്ടരാവാനും അവകാശമുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഭൂമിയെ ചോരയിൽ മുക്കുകയും മനുഷ്യ സമുദായത്തെ പട്ടിണിയിലും കാടത്തത്തിലിമിട്ടു ഞെരുക്കുകയും ചെയ്ത മുതലാളിത്തമെന്ന കാട്ടുമൃഗത്തെ ആദ്യമായി ലോകത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു നമ്മളാണു കീഴടക്കിയത്. ആ കാട്ടുമൃഗത്തിന്റെ മരണക്കളിയുടെ മൃഗീയതകൾ എത്രതന്നെ അതിരുകവിഞ്ഞതായിക്കൊള്ളട്ടെ, അതുനാശമടയുന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല.” (ലെനിൻ, വാള്യം 27 പേജ് 460)

ലോകത്തിലൊട്ടുക്കും മുതലാളിത്തം നശിക്കാൻ പോവുകയാണെന്ന്! പലരും അതു വിശ്വസിച്ചില്ല. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഏറാൻമൂളികൾ മാർക്സിസം ഒരു റഷ്യൻ ചരക്കാണെന്നും മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ അതു പ്രായോഗികമല്ലെന്നും തെളിയിക്കാൻ പുസ്തകങ്ങളെഴുതിത്തള്ളി. എന്നല്ല, റഷ്യയിൽത്തന്നെ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ വിജയം താൽക്കാലികമാണെന്ന് അവർ പ്രവചിച്ചു. സാറും സാറിനെയും മുതലാളിയും ജന്മിയും ക്രെംലിനിൽ വീണ്ടും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുന്ന ദിവസത്തെപ്പറ്റി അവർ മധുരസ്വപ്നം കണ്ടു.

പക്ഷേ, മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ചിന്തകന്മാർ ആശിച്ച വഴിക്കല്ല, ലെനിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച വഴിക്കാണ് ലോകം നീങ്ങിയത്. പഴയ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ക്ഷീണിക്കാനും ക്ഷയിക്കാനും തുടങ്ങി. പുതിയ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ അനുദിനം ശക്തിപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. പഴയ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥ ക്ഷയിക്കും തോറും പുതിയ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയുടെ സ്വാധീനം വർധിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു.

1929-ൽ പഴയ വ്യവസ്ഥയിൽ സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പം, വിലയിടിവ്, തൊഴിലില്ലായ്മ. പുതിയ വ്യവസ്ഥയിൽ തൊഴിലില്ലായ്മയെ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒന്നാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിയുടെ വിജയകരമായ മുന്നേറ്റം.

മുതലാളിത്തത്തെ പിടികൂടിയ കുഴപ്പത്തേയും അതിൻ ഫലമായി ലോകത്തിലൊട്ടുക്കും മൂർച്ഛിക്കാൻ തുടങ്ങിയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളേയും, മാർക്സിസം ലെനിനിസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട്, 1930-ൽ സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ പ്രവചിച്ചു:

> “ഈ വസ്തുതകളെല്ലാം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതെന്താണ്?”

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സ്ഥിരീകരണം അവസാനിക്കാൻ പോവുകയാണെന്ന്;

ബഹുജന വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുന്നേറ്റം കൂടുതൽ ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ ശക്തിപ്പെടുമെന്ന്;

പല രാജ്യങ്ങളിലും ലോകസാമ്പത്തികക്കുഴപ്പം ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കുഴപ്പമായി വളരുമെന്ന്.

ഇതിന്റെ അർഥം ഒന്നാമതായി, ആഭ്യന്തര രംഗത്തിൽ കൂടുതൽ ഉഗ്രമായ ഫാഷിസ്റ്റ് നയം കൈക്കൊണ്ടുകൊണ്ടും അതിനായി സോഷ്യൽ ഡിമോക്രസിയുൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളേയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും മുതലാളിവർഗം ഈ സ്ഥിതിയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുമെന്നാണ്.

രണ്ടാമതായി, വിദേശനയത്തിന്റെ രംഗത്തിൽ മുതലാളിവർഗം പുതിയൊരു സാമ്രാജ്യ യുദ്ധത്തിലൂടെ ഒരു രക്ഷാമാർഗം തേടുമെന്നാണ്.

അവസാനമായി, മുതലാളിത്ത ചൂഷണത്തെയും യുദ്ധഭീഷണിയെയും എതിർത്തുകൊണ്ട് തൊഴിലാളിവർഗം വിപ്ലവത്തിലൂടെ സ്വന്തം രക്ഷാമാർഗം തേടുമെന്നാണ്” (സ്റ്റാലിൻ, സോവിയറ്റ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ 16-ാം കോൺഗ്രസിലെ റിപ്പോർട്ട്).

അടുത്ത ഭാവിയിൽ എന്തെല്ലാമാണ് സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതെന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ധീരമായ ഒരു പ്രവചനമായിരുന്നു ഇത്. പക്ഷേ, പലരും ഇതു വിശ്വസിക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല, മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ചിന്തകന്മാർ സ്റ്റാലിന്റെ സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തെപ്പറ്റി പുസ്തകങ്ങളും ലേഖനങ്ങളുമെഴുതിത്തള്ളി. സോവിയറ്റ് യൂണിയനെതിരായി ചന്ദ്രഹാസമിളക്കിക്കൊണ്ട് മുതലാളിത്തമല്ല, സോഷ്യലിസമാണ്, തകരുക എന്ന് അവരുറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ, മുതലാളികളും അവരുടെ ഏജൻറുമാരും ആശിച്ചതുപോലെയല്ല, സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെയാണ് ലോകം നീങ്ങിയത്. മാർക്സിസത്തിന്റെ പ്രവചനം സത്യത്തിലുറച്ചതാണെന്ന് ചരിത്രം തെളിയിച്ചു. ഹിറ്റ്ലറുടെ അരങ്ങേറ്റം, ഇറ്റലി-ജാപ്പ്-ജർമൻ ഫാസിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധമുന്നണി, യുദ്ധത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ, മ്യൂണിക്, ഒടുവിൽ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം!

യുദ്ധത്തിന്റെ ഗതിതന്നെയും മുതലാളികൾ ആശിച്ചപോലെയായില്ല. ലോകമുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഏറ്റവും ക്രൂരവും ഏറ്റവും ബീഭൽസവുമായ മുന്നണിപടക്കെതിരായി ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസ്, അമേരിക്ക മുതലായ വൻകിട മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങൾ സോവിയറ്റ് യൂണിയനുമായി കൂട്ടുകൂടേണ്ടി വന്നു.

സ്റ്റാലിൻ ഗ്രാഡ്! മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വാടകയെഴുത്തുകാർ പ്രവചിച്ചു: എല്ലാം കഴിഞ്ഞു! സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ കഥകഴിഞ്ഞു!

പക്ഷേ, മുതലാളികളും അവരുടെ ഏജൻറുമാരും പറഞ്ഞമാതിരിയല്ല, ലെനിനും സ്റ്റാലിനും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെയാണ് ലോകം മുന്നേറിയത്.

III

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പൊതു കുഴപ്പത്തെ മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം മൂർച്ഛിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ലോകത്തിലൊട്ടുക്കും വൻപിച്ച പരിവർത്തനങ്ങളുളവാക്കി.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു മുമ്പ് ഒരു രാജ്യം മാത്രമാണ് സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുത്തുകൊണ്ട് നിലനിന്നിരുന്നത്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തെ സംഭവ വികാസങ്ങളുടെ ഫലമായി ചെക്കോസ്ലോവാക്കിയ, പോളണ്ട്, ഹങ്കറി, റുമേനിയ, ബൾഗേറിയ, അൽബേനിയ, കിഴക്കൻ ജർമ്മനി, ചൈന, കൊറിയ, മങ്കോളിയ, വിയറ്റ്നാം എന്നിങ്ങനെ പതിനൊന്നു രാജ്യങ്ങൾകൂടി മുതലാളിത്തവലയത്തെ ഭേദിച്ചു പുറത്തുകടന്നു.

യൂറോപ്പിന്റെയും ഏഷ്യയുടെയും പടങ്ങൾ മാറ്റി വരയ്ക്കപ്പെട്ടു.

മൊളട്ടോവ് വിവരിക്കുന്നു:

> “ഇന്നത്തെ യൂറോപ്പ് യുദ്ധത്തിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന യൂറോപ്പിനെപ്പോലെയാണോ? കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി അവിടെ സംഭവിച്ച വൻപിച്ച പരിവർത്തനങ്ങൾ നമുക്കവഗണിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാണോ? സോവിയറ്റ് യൂണിയനോടൊപ്പം മറ്റു പല രാജ്യങ്ങളും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പാതയുപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസ്റ്റ് പുരോഗതിയിലേക്കും പുനരുദ്ധാനത്തിലേക്കും ദൃഢചിത്തതയോടെ തിരിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലും പിൻതിരിയുവാനോ മുതലാളിത്തത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോവാനോ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെന്നും, വസ്തു നിഷ്ഠമായി നിഷ്പക്ഷ ബുദ്ധിയോടെ കാര്യകാര്യ വിവേചനം ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്ന ഏതൊരാൾക്കും വ്യക്തമല്ലേ? സമൂർത്തമായ വസ്തുതകളും കണക്കുകളും പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ഏതാണ്ട് 60 കോടിയോളം വരുന്ന യൂറോപ്പിലെ ആകെ ജനങ്ങളുടെ പകുതിയോളം, അതായത് 30 കോടിയോളം ജനങ്ങൾ, സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും ചേരിയിലേക്ക് നീങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു തെളിയുന്നതാണ്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം യുദ്ധത്തിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന യൂറോപ്പിൽ നിന്നും വളരെ വിഭിന്നമായ ഒരു യൂറോപ്പാണ് നമ്മുടെ മുമ്പാകെയുള്ളത് എന്നാണ്.”

ഏഷ്യയുടെ സ്ഥിതിയോ? മൊളട്ടോവ് തുടരുന്നു:

> “ഏഷ്യയിലെ ആകെ ജനസംഖ്യ സുമാർ 140 കോടിയാണ്. ലോകത്തിലെ ആകെ ജനസംഖ്യയുടെ പകുതിയിലധികമാണിത്. ഇന്ന് ഏഷ്യയിലെ ജനങ്ങളിൽ പകുതിയിൽ സ്വൽപ്പം കുറവുവരുന്ന ജനത മുതലാളിത്തച്ചേരിയുപേക്ഷിച്ച് ജനകീയജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളെ, സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യം സ്വീകരിച്ച രാജ്യങ്ങളെ, അധിവസിക്കുന്നവരാണ്.”

ഒട്ടാകെ 90 കോടിയിലധികം ജനങ്ങൾ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ നുകം പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ് സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും ചേരിയിൽ അണിനിരന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ലോകമാകെ പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളായ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളോടുകൂടിയ രണ്ടു വ്യത്യസ്തചേരികളായി പിളർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഒരു ഭാഗത്ത് സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെയും മർദ്ദനത്തിന്റെയും ചേരി; മറുഭാഗത്ത് സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും ചേരി. ഇതാണ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പൊതുകുഴപ്പം രണ്ടാംഘട്ടത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം.

III

1927-ൽ തന്നെ, ഒരമേരിക്കൻ തൊഴിലാളി പ്രതിനിധി സംഘത്തിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടിയായി സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി:

> "സാർവദേശീയ വിപ്ലവത്തിന്റെയും സാർവദേശീയ പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും ഗതിക്രമം കൂടുതൽ മുന്നോട്ടുപോകുമ്പോൾ രണ്ടു സാർവലൗകിക കേന്ദ്രങ്ങൾ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെടും: സോഷ്യലിസത്തിലേയ്ക്കു ചായുന്ന രാജ്യങ്ങളെയെല്ലാമാകർഷിക്കുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് കേന്ദ്രവും, മുതലാളിത്തത്തിലേയ്ക്കു ചായ്‌വുള്ള മുതലാളിത്ത കേന്ദ്രവും. ഈ രണ്ടു ചേരികളും തമ്മിലുള്ള സമരമാണ് ലോകത്തിലൊട്ടുക്കും മുതാലളിത്തത്തിന്റെയും സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും വിധി നിർണയിക്കുക." (സ്റ്റാലിൻ, വാള്യം 10 പേജ് 140)

സഖാവ് സ്റ്റാലിന്റെ ദീർഘദർശനം എത്ര ശരിയായിരുന്നുവെന്ന് രണ്ടാം ലോകമഹാ യുദ്ധത്തെത്തുടർന്നുണ്ടായ സംഭവ വികാസങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം രണ്ടു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകൾ തമ്മിലുള്ള സമരം മുഴുവൻ ലോകത്തെയുമുൾക്കൊള്ളുന്ന രണ്ടു ചേരികൾ തമ്മിലുള്ള സമരമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. മൊളട്ടോവ് പറയുന്നു:

"രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ലോകമുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെ കുഴപ്പത്തിന് ആഴം കൂട്ടുന്നതിലേയ്ക്കു വഴിതെളിയിച്ചു. ലോകമുതലാളിത്തച്ചേരിയോടു തൊട്ടുതന്നെ ഒരു പുതിയ സാർവദേശീയച്ചേരി, ഒരു ജനാധിപത്യച്ചേരി, രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതിൽ ഇത് പ്രതിഫലിച്ചു കണ്ടു. ഈ ജനാധിപത്യച്ചേരി യു എസ് എസ് ആറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള പാതയിലേക്കു കടന്നിരിക്കുന്നു. ചിലർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടാലും ശരി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി, ഇത് നേരാണ്."

ഒരൊറ്റ ലോകമുതലാളിത്തച്ചേരി മാത്രമുണ്ടായിരുന്നേടത്ത് രണ്ടുചേരികൾ — മുതലാളിത്തച്ചേരിയും ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയും — പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നതാണ് രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിയെ നിർണയിച്ച ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഘടകം.

ജനങ്ങളുടെ കൂടിക്കൂടി വരുന്ന ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളെയും പരമാവധി തൃപ്തിപ്പെടുത്തുക എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉൽപാദനം നടത്തുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരി അനുദിനം ശക്തിപ്പെട്ടുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസത്തിലേക്കും മുന്നേറുന്നു. കുത്തകമുതലാളികളുടെ പരമാവധിലാഭത്തിനു വേണ്ടി ഉൽപാദനം നടത്തുന്ന മുതലാളിത്തച്ചേരി ക്ഷയിച്ചു ക്ഷയിച്ചു തകർച്ചയിലേക്കും നാശത്തിലേക്കും നീങ്ങുന്നു.

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയിലെ രാജ്യങ്ങൾ സോഷ്യലിസത്തിലേക്കും കമ്മ്യൂണിസത്തിലേക്കും മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, മുതലാളിത്തച്ചേരിയിലെ രാജ്യങ്ങളിൽ അരാജകത്വവും അധഃപതനവും മത്സരവും ചൂഷണവും നടമാടുന്നു. ഉൽപാദന വ്യവസ്ഥയിലുണ്ടായ മാറ്റങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഇതു വ്യക്തമാവും.

ഹിറ്റ്ലറുടെ ആക്രമണം കൊണ്ടു ഏറ്റവുമധികം നാശനഷ്ടങ്ങളനുഭവിച്ച ഒരു രാജ്യമാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ. ഏറ്റവും കുറച്ചു നാശനഷ്ടങ്ങളനുഭവിച്ച രാജ്യമാണ് അമേരിക്ക. പക്ഷേ, രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുടേയും അഭിവൃദ്ധിയുടെ തോത് എത്ര വ്യത്യസ്തമാണെന്നു നോക്കുക.

1929 ലെ സ്ഥിതിയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ 1952-ൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ വ്യാവസായികോൽപാദനം 13 ഇരട്ടിയാണ്. അമേരിക്കയുടേത് രണ്ടിരട്ടി മാത്രമാണ്.

1946 നും 1951 നും മിടയിലുള്ള 5 കൊല്ലത്തിനിടയിൽ സോവിയറ്റു യൂണിയന്റെ ഉൽപാദനം 170 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചു. അമേരിക്കയുടേത് 30 ശതമാനം മാത്രമാണ് വർദ്ധിച്ചത്.

1913 ലെ സ്ഥിതിയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ 1945-ൽ സോവിയറ്റു യൂണിയനിലെ വൻകിട വ്യവസായശാലകളിലെ ഉൽപാദനം 85 ഇരട്ടിയാണ്; ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉൽപാദനം 60 ഇരട്ടിയാണ്; വിദ്യുത്ച്ഛക്തിയുടെ ഉൽപാദനം 75 ഇരട്ടിയാണ്; യന്ത്രനിർമാണ വ്യവസായങ്ങളുടെ ഉൽപാദനം 160 ഇരട്ടിയാണ്.

ജനകീയ ജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളിലും ഇതുപോലെ ഗണ്യമായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

യുദ്ധത്തിനുമുമ്പ് ഇന്നത്തെ ജനകീയ ജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ദേശീയ വരുമാനത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഭാഗം ജന്മികളും കുലാക്കുകളും മുതലാളിമാരും ബാങ്കർമാരുമാണ് തട്ടിയെടുത്തിരുന്നത്. ഇന്നാകട്ടെ, ചൂഷകവർഗങ്ങളില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ദേശീയവരുമാനം മുഴുവനും ജനങ്ങൾക്കു തന്നെ ലഭിക്കുന്നു.

സോഷ്യലിസത്തിന്റെ മേന്മയെയാണിത് കാണിക്കുന്നത്.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുമുമ്പ് കിഴക്കൻ യൂറോപ്പിലെയും മദ്ധ്യയൂറോപ്പിലെയും രാജ്യങ്ങൾ മർദ്ദനത്തിന്റേയും ചൂഷണത്തിന്റേയും കേളീ രംഗങ്ങളായിരുന്നു. ജന്മികളും മുതലാളികളുമാണ് സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് പോളണ്ടിൽ 87.1 ശതമാനം കുടുംബങ്ങൾക്ക് 31.8 ശതമാനം ഭൂമി മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതേസമയത്ത് 0.9 ശതമാനം വരുന്ന വൻകിട എസ്റ്റേറ്റുടമകൾ ആകെ ഭൂമിയുടെ 47.3 ശതമാനം കയ്യടക്കിവെച്ചിരുന്നു. റുമേനിയയിൽ 97.5 ശതമാനം കുടുംബങ്ങൾക്ക് 60 ശതമാനം ഭൂമി മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതേസമയത്ത് 0.8 ശതമാനം മാത്രം വരുന്ന വൻകിട എസ്റ്റേറ്റുടമകളുടെ കൈവശം ആകെ ഭൂമിയുടെ 32.2 ശതമാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഹംഗറിയിൽ 92.8 ശതമാനം കുടുംബങ്ങൾക്ക് ഭൂമിയുടെ 34.2 ശതമാനം മാത്രമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ 0.9 ശതമാനം വരുന്ന എസ്റ്റേറ്റുടമകളുടെ കയ്യിൽ 46.4 ശതമാനം ഭൂമിയുണ്ടായിരുന്നു.

ഏറ്റവും പിന്നണിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ഒരു കാർഷിക രാജ്യമായിരുന്നു ആൽബേനിയ, വ്യവസായങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങായി ആരംഭിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. തൊഴിലാളിവർഗം വളരെ അടുത്തകാലത്താണ് രൂപമെടുക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, ഗോത്ര ജീവിതകാലത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ പോലും ധാരാളമായി നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. ഭൂമിയുടെ 56 ശതമാനം മാത്രമാണ് കൃഷിക്കാരുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്നത്. ബാക്കിയെല്ലാം ജന്മികളുടേയും പള്ളിയുടമകളുടേയും കയ്യിലായിരുന്നു.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തെത്തുടർന്നുണ്ടായ ജനകീയ ജനാധിപത്യ വിപ്ലവങ്ങൾ ഈ സ്ഥിതിക്കൊരു സമൂലമായ പരിവർത്തനം വരുത്തി. ഫാസിസത്തിന്റെ ഊന്നുവടികളായിരുന്ന നാടുവാഴികളുടെ മേധാവിത്വം അവസാനിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഫ്യൂഡൽ അവശിഷ്ടങ്ങളും അർദ്ധ ഫ്യൂഡൽ അവശിഷ്ടങ്ങളും എന്നെന്നേക്കുമായി തുടച്ചു നീക്കപ്പെട്ടു. ഭൂമി കൃഷിക്കാരുടേതായി. യൂറോപ്യൻ ജനകീയജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാർക്ക് ആകെ 370 ലക്ഷം ഏക്കറിൽ കൂടുതൽ ഭൂമി ലഭിച്ചു. അങ്ങനെ കാർഷികരംഗത്ത് ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയ്ക്കുള്ള ഒരു പുതിയഘട്ടം തുറന്നുകിട്ടുകയും ചെയ്തു.

വ്യവസായം, ബാങ്ക്, ഗതാഗതം മുതലായവയുടെ ദേശസാൽക്കരണമായിരുന്നു അടുത്ത നടപടി. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ശക്തി ദുർഗങ്ങളെ തകർത്തുതരിപ്പണമാക്കുന്ന ഒരു പ്രഹരമായിരുന്നു അത്. പുരോഗതിയെ തടഞ്ഞു നിർത്തിയിരുന്ന സാമ്രാജ്യത്വ കുത്തക സ്ഥാപനങ്ങളെ അതു തുടച്ചുനീക്കി. സാമ്പത്തികരംഗത്തുള്ള ബൂർഷ്വാസിയുടെ ആധിപത്യം അത് അവസാനിപ്പിച്ചു. അമേരിക്ക, ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസ്, തുടങ്ങിയ സാമ്രാജ്യശക്തികളുടെ പിടിയിൽ നിന്ന് ദേശീയ സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തെ പരിപൂർണമായി മോചിപ്പിക്കുകയും പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളുടെ സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനം തകർത്ത് ജനകീയാ ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ആവശ്യമായ ഭൗതിക അടിസ്ഥാനമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതായിരുന്നു ഈ നടപടികളുടെ ഉദ്ദേശം. ഈ നടപടികളുടെ ഫലമായി മധ്യയൂറോപ്പിലേയും തെക്കു കിഴക്കെ യൂറോപ്പിലേയും സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മർമസ്ഥാനങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ കയ്യിലായി. സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ നിർമാണ പ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെട്ടുകൊണ്ടും എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളെയും തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ടും ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ഭാവി രൂപവൽക്കരിക്കാൻ തുടങ്ങി. കാൻറർബറിയിലെ ഡീൻ, ഹ്യൂലെറ്റ് ജോൺസൺ, ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു:

> "കിഴക്കൻ യൂറോപ്പ് ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുമുമ്പ് ദരിദ്രമായിരുന്നു, പിന്നണിയിലായിരുന്നു, ഫ്യൂഡൽ കൊളോണിയൽ മേധാവിത്വത്തിലായിരുന്നു. പൊതുവിൽ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പ്രാഥമിക തത്വങ്ങൾ പോലും മനസ്സിലാക്കാതെ കിടക്കുകയായിരുന്നു.
>
> പടിഞ്ഞാറൻ യൂറോപ്പ്, നേരേമറിച്ച്, വിഭവ സമൃദ്ധമായിരുന്നു, അഭിവൃദ്ധിയിലായിരുന്നു, ധനിക വർഗക്കാരുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ വിപുലമായ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ കയ്യടക്കിവെച്ചിരുന്നു.
>
> രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം ഈ സ്ഥിതി കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞു. കിഴക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ ജീവിതനിലവാരമുയരുന്നു, പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യങ്ങളിൽ ജീവിതനിലവാരം താഴുന്നു. യുദ്ധകാലത്ത് കിഴക്കൻ യൂറോപ്പിലെ രാജ്യങ്ങൾക്ക് പടിഞ്ഞാറൻ യൂറോപ്പിലെ രാജ്യങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ മൂന്നിരട്ടി കൂടുതൽ നാശനഷ്ടങ്ങളുണ്ടായി. വിദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് സാമ്പത്തിക സഹായങ്ങളൊന്നും ലഭിക്കുകയുണ്ടായില്ല. എന്നിട്ടും കിഴക്കൻ രാജ്യങ്ങൾ പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യങ്ങളെക്കാൾ എത്രയോ വേഗത്തിൽ യുദ്ധത്തിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഉൽപാദന നിലവാരത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. ഇന്നവ ഭാവിയുടെ നേർക്ക് ഉത്സാഹത്തോടെ കൈനീട്ടുകയാണ്."
>
> (ഹ്യൂലെറ്റ് ജോൺസൺ, ഈസ്റ്റേൺ യൂറോപ്പ് ഇൻ ദി സോഷ്യലിസ്റ്റ് വേൾഡ്, പേജ് 16)

V

രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ജർമനിയും ജപ്പാനും പരാജയപ്പെടുകയും ബ്രിട്ടന്റെ ശക്തി ക്ഷയിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആ തഞ്ചമുപയോഗിച്ച് തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ലോകമേധാവിത്വമുറപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണ് അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യവാദികൾ ആശിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ, സാമ്രാജ്യവാദികളുടെ ആശകളല്ല, മാർക്സിസം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സാമൂഹ്യനിയമങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനമാണ് വിജയിച്ചത്; യൂറോപ്പിലേയും ഏഷ്യയിലേയും ജനകീയജനാധിപത്യരാജ്യങ്ങൾ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു കുതറി പുറത്തുകടക്കുകയും സോവിയറ്റുയൂണിയനുമായിചേർന്നുകൊണ്ട് മുതലാളിത്തച്ചേരിക്കെതിരായ ഏകീകൃതവും ശക്തിയുക്തവുമായ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരി രൂപവൽക്കരിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തത്.

സോഷ്യലിസ്റ്റ്ചേരിയിലെ രാജ്യങ്ങൾ ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കല്ല, പരസ്പരം സഹായിച്ചുകൊണ്ടും സഹകരിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത്. അവർ പരസ്പരം കച്ചവടം ചെയ്യുന്നു, കടമിടപാടുകൾ നടത്തുന്നു, ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ കൈമാറുന്നു. ലോകമുതലാളിത്തമാർക്കറ്റിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായ പുതിയൊരു ലോകമാർക്കറ്റിന്റെ ആവിർഭാവത്തെയാണിത് കുറിക്കുന്നത്.

ഇതിന്റെ അർത്ഥം, സാർവത്രികവും ഏകീകൃതവുമായ പഴയ ലോകമാർക്കറ്റ് തകർന്നുവെന്നും , പരസ്പരം മൽസരിക്കുന്ന സമാന്തരങ്ങളായ രണ്ടു ലോകമാർക്കറ്റുകൾ നിലവിൽ വന്നുവെന്നുമാണ്. ഇതാണ് ലോകത്തിൽ സമാന്തരങ്ങളായ രണ്ടു ചേരികളാവിർഭവിച്ചതിന്റെ സാമ്പത്തിക ഫലം സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു:

> ഏകീകൃതവും സാർവത്രികവുമായ ലോകമാർക്കറ്റിന്റെ തകർച്ചയാണ് രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെയും അതിന്റെ സാമ്പത്തികപരിണാമങ്ങളുടെയും ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഫലമെന്നു മനസിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ലോകമുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയുടെ പൊതുകുഴപ്പത്തെ കൂടുതൽ മൂർച്ചിപ്പിക്കുക എന്ന ഫലമാണതുകൊണ്ടുണ്ടായത്.”
>
> (സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 32)

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയിലെ രാജ്യങ്ങൾ പരസ്പര സഹായത്തിന്റെയും പരസ്പര സൗഹാർദ്ദത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമാധാനപരമായ സാർവദേശീയന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് സാമൂഹ്യോൽപ്പാദനത്തെ മേൽക്കുമേൽ വളർത്തുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഈ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വ്യവസായാഭിവൃദ്ധി കൈവന്നിരിക്കുന്നു. ഈ വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയുടെ ഫലമായി മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ചരക്കുകൾ ഇറക്കുമതി ചെയ്യാനും മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് ചരക്കുകൾ കയറ്റി അയക്കാനുമുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ വർധിക്കുന്നു.

> “ഇതിന്റെ അർഥം, പ്രധാനപ്പെട്ട മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങൾക്ക് (അമേരിക്ക, ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസ്) ലോക വിഭവങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്യാനുള്ള പരിധി വലുതാവുകയല്ല, ചുരുങ്ങുകയാണ് ചെയ്യുക എന്നാണ്; ലോകമാർക്കറ്റിൽ ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കാൻ അവർക്കുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ കുറയുമെന്നാണ്; അവരുടെ വ്യവസായങ്ങൾക്ക് ഉൽപാദനക്കഴിവുകൾ മുഴുവനും ഉപയോഗിക്കാൻ അധികമധികം സാധ്യമല്ലാതായിത്തീരുമെന്നാണ്; ലോകമാർക്കറ്റിന്റെ നാശത്തോടുകൂടി ലോകമുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയുടെ പൊതുകുഴപ്പം മൂർച്ഛിക്കുന്നുവെന്നതിന്റെ അർഥം വാസ്തവത്തിൽ ഇതുതന്നെയാണ്.” (സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 33–34)

രണ്ടു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകൾ, രണ്ടു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ലോകചേരികൾ, രണ്ടു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ലോകമാർക്കറ്റുകൾ-ഇതു സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്റെ അന്ത്യത്തെ കൂടുതൽ ത്വരിതപ്പെടുത്തി.

ഉൽപ്പാദനത്തോടൊപ്പം ജനങ്ങളുടെ ജീവിത നിലവാരവും ഉയരുന്നതുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ലോകമാർക്കറ്റിൽ യാതൊരു കുഴപ്പവുമുണ്ടാകുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ച്, പരമാവധി ലാഭത്തിനുവേണ്ടി പരക്കം പായുന്ന മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ലോകമാർക്കറ്റിൽ അരാജകത്വവും മത്സരവുമാണ് നടമാടുന്നത്. ചൂഷിതരായ ബഹുജനങ്ങളുടെ ക്രയശക്തി ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങി വരുന്നതിനാലും മാർക്കറ്റിന്റെ പരിധി ഇടുങ്ങിയിടുങ്ങി വരുന്നതിനാലും മുതലാളിത്തം, പ്രത്യേകിച്ചും അമേരിക്കൻ മുതലാളിത്തം, യുദ്ധത്തിലൂടെയും യുദ്ധസന്നാഹങ്ങളിലൂടെയും തടിതപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അതിൻ ഫലമായി മുതലാളിത്തച്ചേരിക്കുള്ളിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ മൂർച്ഛിക്കുന്നു. കോളണികളിലെ ജനങ്ങൾ മർദ്ദനത്തിനും ചൂഷണത്തിനുമെതിരായി തലപൊക്കുന്നു. കോളണിമേധാവിത്വത്തിന്നെതിരായ ദേശീയവിമോചന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും ശക്തിപ്പെടുന്നു.

ഇക്കാര്യത്തിൽ, ഒരു മഹത്തായ ജനകീയ വിപ്ലവത്തിലൂടെ ലോകമുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നു പുറത്തുകടന്ന ചൈന അതിപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കാണ് വഹിക്കുന്നത്. ജനകീയ ചൈനയുടെ ആവിർഭാവം ലോകമുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയ്ക്കു കിട്ടിയ ഏറ്റവും വലിയൊരു പ്രഹരമാണ്. ജനകീയ ജനാധിപത്യത്തിലൂടെ സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള ചൈനയുടെ മുന്നേറ്റത്തിലെ ഓരോ കാൽവെപ്പും കൊളോണിയൽ ജനതകളെ, പ്രത്യേകിച്ചും ഏഷ്യൻ ജനതയെ, ആവേശം കൊള്ളിക്കുകയും പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അവരുടെ പരിശ്രമങ്ങൾക്ക് പ്രചോദനം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് പൊതു കുഴപ്പം. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ എല്ലാ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെയും മൂർച്ഛിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം. സ്റ്റാലിൻ എഴുതുന്നു:

> “ലോക മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പൊതുകുഴപ്പം ഒരു രാഷ്ട്രീയ കുഴപ്പം മാത്രമാണോ? അല്ലെങ്കിൽ സാമ്പത്തികകുഴപ്പം മാത്രമാണോ? രണ്ടും മാത്രമായിട്ടല്ല. അതൊരു പൊതുകുഴപ്പമാണ്; അതായത്, സാമ്പത്തിക രംഗത്തും രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തെയും ഒരുപോലെ ബാധിക്കുന്ന, ലോക മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെ സർവ സ്പർശിയായ ഒരു കുഴപ്പമാണ്. ഈ കുഴപ്പത്തിന്റെ അടിയിൽ കിടക്കുന്നത് ഒരു ഭാഗത്ത് ലോകമുതലാളിത്ത സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയുടെ നിത്യേന വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന നാശവും മറുഭാഗത്ത് മുതലാളിത്തത്തിൽ നിന്ന് വിട്ടുപോന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ-സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ, ചൈന, മറ്റു ജനകീയ ജനാധിപത്യങ്ങൾ-വളർന്നുവരുന്ന സാമ്പത്തിക ശക്തിയുമാണെന്നു വ്യക്തമാണ്.”
>
> (സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 62)

VI

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു സംഭവ വികാസം കോളണിവ്യവസ്ഥയിലുണ്ടായ കുഴപ്പവും തകർച്ചയുമാണ്.

മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെ പൊതുകുഴപ്പമാരംഭിച്ചതോടുകൂടിത്തന്നെ കോളണി വ്യവസ്ഥയുടെ കുഴപ്പവും ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

1917-ലെ ഒക്ടോബർ വിപ്ലവം റഷ്യയുടെ ചരിത്രത്തെ മാത്രമല്ല, ലോകചരിത്രത്തെ തന്നെ മാറ്റിമറിച്ചു. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ തൊഴിലാളികളുടെയും കൃഷിക്കാരുടെയും വിവിധ ദേശീയ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും മുന്നേറ്റത്തിന്റെ മാതൃക ലോകത്തിലൊട്ടുക്കുമുള്ള മർദ്ദിത ജനാവലികളെ ആവേശം കൊള്ളിച്ചു. അത് സാമ്രാജ്യമേധാവികൾക്കെതിരായ തൊഴിലാളി സമരങ്ങൾക്കെന്നപോലെ കോളണികളിലെ ദേശീയവിമോചന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും വലിയ പ്രചോദനം നൽകി. കോളണികളിലെയും ആശ്രിത രാജ്യങ്ങളിലെയും ജനങ്ങളുടെ ഭാവി രൂപവൽക്കരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അത് അതിപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കുവഹിച്ചു. സാമ്രാജ്യ മർദ്ദനത്തിന്റെ ചവിട്ടടിയിൽ കിടന്നു ഞെരങ്ങിയിരുന്ന കോടിക്കണക്കിലുള്ള ജനങ്ങളെ അതു പ്രബുദ്ധരാക്കി. അതിൻഫലമായി കോളണികളിൽ സാമ്രാജ്യ മേധാവിത്വത്തിന്റെ അടിത്തറകൾക്ക് ഇളക്കം തട്ടി. മാവോസേ തുങ് എഴുതുന്നു:

> “ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിന്റെ പീരങ്കിവെടികൾ ഞങ്ങൾക്ക് മാർക്സിസം ലെനിനിസം കൊണ്ടുതന്നു. നാട്ടിന്റെ ഭാവി തീരുമാനിക്കുന്നതിന് തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ സാർവദേശീയ വീക്ഷണഗതി പ്രയോഗിക്കുവാൻ ലോകമൊട്ടുക്കുമുള്ള പുരോഗമന ചിന്താഗതിക്കാരെപ്പോലെ ചൈനയിലുള്ളവരേയും ഒക്ടോബർ വിപ്ലവം പഠിപ്പിച്ചു.”

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, കോളണികളിൽ നടമാടിയിരുന്ന ചൂഷണത്തിന്റെയും മർദ്ദനത്തിന്റെയും കാലഘട്ടം ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിന്റെ വിജയത്തോടുകൂടി എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി അസ്തമിച്ചു. ദേശീയ വിമോചന സമരങ്ങളുടെ ഒരു പുതിയ കാലഘട്ടം ആരംഭിച്ചു.

ഏതാണ്ട് മൂന്നു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, 1927-ൽ റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിന്റെ ഫലങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട് സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി.

> “റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിന്റെ ഈ ഫലങ്ങൾ കോളണികളിലേയും ആശ്രിത രാജ്യങ്ങളിലേയും വിപ്ലവ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ സഗൗരവമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങളുണ്ടാക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ചൈന, ഇൻഡൊനേഷ്യ, ഇന്ത്യ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ വിപ്ലവ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ചയും സോവിയറ്റ് യൂണിയനോട് ആ രാജ്യങ്ങൾക്കുള്ള കൂടിക്കൂടിവരുന്ന സൗഹാർദ്ദവും ഇതു നിസംശയം തെളിയിക്കുന്നു.”
>
> “അലട്ടുകൂടാതെ കോളണികളെയും ആശ്രിത രാജ്യങ്ങളെയും ചൂഷണം ചെയ്തിരുന്ന കാലഘട്ടം അവസാനിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കോളനികളിലും ആശ്രിത രാജ്യങ്ങളിലും വിമോചനത്തിനുള്ള വിപ്ലവങ്ങളുടെ കാലഘട്ടം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.” (സ്റ്റാലിൻ: ലെനിനിസം, പേജ് 241)

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തെത്തുടർന്നുണ്ടായ പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ രണ്ടാംഘട്ടത്തിൽ, സാമ്രാജ്യത്വവാദികളുടെ കൊളോണിയൽ മേധാവിത്വത്തിനു മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത പ്രഹരങ്ങളാണ് ലഭിച്ചത്. കോളണികളിലേയും അർദ്ധ കോളണികളിലേയും ജനങ്ങൾ പഴയപടി ജീവിക്കാൻ തയ്യാറില്ലെന്ന് വ്യക്തമാക്കി. ചൈനയും കൊറിയ, വിയറ്റ്നാം മുതലായ രാജ്യങ്ങളും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു പരിപൂർണമായ മോചനം നേടുകയും സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയിലെ അംഗങ്ങളായി മാറുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യ, പാകിസ്ഥാൻ, ഇൻഡോനേഷ്യ, ബർമ, സിലോൺ മുതലായ രാജ്യങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി തുറന്നുകാട്ടി. അറേബിയൻ രാജ്യങ്ങളിലും മധ്യധരണ്യാഴി പ്രദേശങ്ങളിലും സാമ്രാജ്യത്വമേധാവിത്വത്തിന്റെ ഇരുമ്പുപിടുത്തത്തിനു ഉലച്ചിൽ തട്ടി. ആഫ്രിക്കയിലും ദേശീയ വിമോചന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പൂർവാധികം ശക്തിപ്പെട്ടു.

വ്യത്യസ്ത രീതിയിലും വ്യത്യസ്ത നിലവാരത്തിലുമുള്ള മാറ്റങ്ങളാണുണ്ടായത്; പക്ഷേ, എല്ലായിടത്തും മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി എന്നതാണ് പ്രധാനം. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പൊതുകുഴപ്പം മൂർച്ഛിച്ചതിന്റെ ഫലമായി, ലോകത്തിലെല്ലായിടത്തും സാമ്രാജ്യ മേധാവിത്വത്തിന്റെ പിടി അയഞ്ഞു എന്ന കാര്യം നിസ്സംശയമാണ്.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലുണ്ടായവയും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ സംഭവ വികാസങ്ങൾ യുദ്ധാനന്തരമുണ്ടായ സാർവദേശീയ സംഭവ വികാസങ്ങളുമായി എത്രത്തോളം ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു എന്ന് ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. സാർവദേശീയ സംഭവ വികാസങ്ങൾ ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു പ്രചോദനം നൽകി. അതേസമയത്തുതന്നെ ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം, സാർവദേശീയ സംഭവ വികാസങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും, ഏഷ്യയിലെ സംഭവ വികാസങ്ങളിൽ കൂടുതൽ പരിവർത്തനങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു.

1956 ഫെബ്രുവരിയിൽ മൊളോട്ടേവ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു:

> “കോളണിയായ ഒരിന്ത്യ നിലവിലില്ലെന്നതും പകരം ഒരു ഇന്ത്യൻ റിപ്പബ്ലിക്കാണുള്ളതെന്നും വമ്പിച്ച ചരിത്ര പ്രാധാന്യമുള്ള വസ്തുതയാണ്. ഏഷ്യയിലെ യുദ്ധാനന്തര സംഭവ വികാസങ്ങളുടെ സ്വഭാവം നിർണയിക്കുന്ന ഒന്നാണ് ഈ പ്രധാനമായ പരിവർത്തനം.”

VII

കുടെക്കുടെയുള്ള യുദ്ധങ്ങളും സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പങ്ങളും ജീവിതത്തിലെ അനിശ്ചിത തത്വങ്ങളും യാദൃശ്ചിക സംഭവങ്ങളല്ല; സ്വകാര്യ സ്വത്തുടമയുടെ അനിവാര്യ ഫലങ്ങളാണവ.

അസംസ്കൃത സാമഗ്രികൾ വിളയുന്ന രാജ്യങ്ങളെ വെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടും കുറഞ്ഞ കൂലിക്ക് തൊഴിലാളികളുടെ അധ്വാനത്തെ ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടും ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കാനുള്ള മാർക്കറ്റുകൾക്കുവേണ്ടിയും മൂലധനം നിക്ഷേപിക്കാനുള്ള താവളങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും പരസ്പരം മത്സരിച്ചുകൊണ്ടും ലാഭം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള മുതലാളികളുടെ പരിശ്രമങ്ങളിൽ നിന്നാണ് യുദ്ധങ്ങളുണ്ടാകുന്നത്. അതുകൊണ്ട് മുതലാളിത്തം നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം യുദ്ധത്തിന്റെ ഭീഷണിയും നിലനിൽക്കും.

നേരെമറിച്ച്, സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് യുദ്ധമാവശ്യമില്ല. എന്നല്ല, സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ സമാധാനം ആവശ്യമാണുതാനും. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലേയും യൂറോപ്പിലെ ജനകീയജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളിലേയും സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥകളെ നോക്കി പഠിച്ചതിനുശേഷം ഡീൻ ഓഫ് കാൻറർബറി, ഹ്യൂലറ്റ് ജോൺസൻ, ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:

> "പ്ളാനനുസരിച്ചുള്ള ഒരു സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയോടുകൂടി എല്ലാ പൗരന്മാരുടേയും ജീവിത നിലവാരമുയർത്താനുറച്ചു കഴിഞ്ഞ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യത്തിന് ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതത്രയും വാങ്ങിയുപയോഗിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ട്. തൊഴിലില്ലായ്മയെപ്പറ്റിയുള്ള ഭയപ്പാടുകളില്ല; മിച്ചമായ സാധനങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കാനുള്ള മാർക്കറ്റുകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള വെമ്പലില്ല. അതിനാൽ, അത്തരമൊരു രാജ്യത്തിന് യുദ്ധത്തിന്റേയോ യുദ്ധപരിശ്രമങ്ങളുടെയോ ആവശ്യമില്ല; നുണകളുടെയും രഹസ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ആവശ്യമില്ല. സ്വന്തം ജനങ്ങളുടേയോ ആവശ്യമായ ചരക്കുകൾ പരസ്പരം കൈമാറാനാഗ്രഹിക്കുന്ന മറ്റു ജനങ്ങളുടേയോ താൽപര്യങ്ങൾക്കായി ഉൽപാദനശക്തികളെ വിപുലമാക്കാൻ വേണ്ടി സമാധാനം മാത്രമാണതാഗ്രഹിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് സമാധാനത്തിന്റെ ശംഖനാദം മുഴങ്ങുക എന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്."

അത്തരം രാജ്യങ്ങൾ ഏറ്റവും ധാർമികവും ബുദ്ധിപൂർവകവുമായ ഈ തത്വങ്ങളിലാണ് നയിക്കപ്പെടുന്നത്.

(1) എല്ലാ രാജ്യങ്ങളുമായി വ്യാപാരബന്ധങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സമാധാനപരമായ ഒരു നയം കൈക്കൊള്ളുകയും അങ്ങനെ സമാധാനത്തെ കാത്തുരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക.

(2) മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ട് സ്വന്തം പണിചെയ്യിച്ചു ശീലിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള യുദ്ധ പ്രേരകന്മാരാൽ സംഘട്ടനങ്ങളിലേക്ക് വലിച്ചിഴക്കപ്പെടാൻ സമ്മതിക്കാതിരിക്കുക; ഇതിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും കരുതലോടുകൂടിയിരിക്കുക."

(ഹ്യൂലെറ്റ് ജോൺസൻ: ഈസ്റ്റേൺ യൂറോപ്പ് ഇൻ ദി സോഷ്യലിസ്റ്റ് വേൾഡ്, പേജ് 266)

ഇതല്ല ലോകമുതലാളിത്തത്തിന്റെ സ്ഥിതി.

പൊതുകുഴപ്പത്തോടൊപ്പം ലോകമുതലാളിത്തത്തിന്റെ മാർക്കറ്റ് പ്രശ്നങ്ങളും മൂർച്ഛിക്കുന്നു. മാർക്കറ്റ് പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം കാണാൻ വേണ്ടി മറ്റു രാജ്യങ്ങളെ കീഴടക്കിവെയ്ക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾക്ക് ഊക്കുകൂട്ടുന്നു. ഇതിൻ ഫലമായി മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള വടംവലികളും മത്സരങ്ങളും മൂർച്ഛിക്കുന്നു. ഇത് മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധങ്ങൾക്ക് വഴിയൊരുക്കുന്നു. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ, പ്രത്യേകിച്ചും പിന്നണി രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ, അടിമപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും തുടർച്ചയായി കൊള്ളചെയ്തുകൊണ്ടും ദേശീയ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയെ സൈന്യവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ടും അവസാനമായി യുദ്ധങ്ങൾതന്നെ നടത്തിക്കൊണ്ടും പരമാവധി ലാഭം നേടിയെടുക്കുക എന്നതാണ് ആധുനിക മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന നിയമം. പക്ഷേ, ആർക്കെതിരായിട്ടാണ് യുദ്ധം ചെയ്യുക? സോവിയറ്റ് യൂണിയനെതിരായിട്ടോ? സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു:

> "മുതലാളിത്തവും സോഷ്യലിസവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽത്തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങളേക്കാൾ ശക്തിയുള്ളവയാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നു. താത്വികമായി നോക്കുമ്പോൾ അതു തീർച്ചയായും ശരിയാണ്. ഇന്നു മാത്രമല്ല, രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു മുമ്പും അത് ശരിയായിരുന്നു. മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിലെ നേതാക്കന്മാർ അത് ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നിട്ടും രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ആരംഭിച്ചത് സോവിയറ്റ് യൂണിയനെതിരായ ഒരു യുദ്ധമെന്ന നിലക്കല്ല, മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഒരു യുദ്ധമെന്ന നിലക്കാണ്. എന്തുകൊണ്ട്? ഒന്നാമതായി, മുതലാളിത്തത്തിന് മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധത്തേക്കാൾ അപായകരമാണ് ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യമായ സോവിയറ്റ് യൂണിയനെതിരായ യുദ്ധം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം ചില മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങൾക്ക് മറ്റുള്ളവയുടെമേൽ മേധാവിത്വം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള പ്രശ്നം മാത്രമാണുന്നയിക്കുന്നത്. നേരെമറിച്ച് സോവിയറ്റ് യൂണിയനെതിരായ യുദ്ധം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ തന്നെ നിലനിൽപ്പിന്റെ പ്രശ്നമാണ് തീർച്ചയായും മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുവരിക. രണ്ടാമതായി, മുതലാളികൾ പ്രചാരവേലയ്ക്കുവേണ്ടി സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ ആക്രമണസ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി കൊട്ടിഘോഷിക്കാറുണ്ടെങ്കിൽ കൂടി അതിൽ അവർ തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. കാരണം, സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ സമാധാന നയത്തെപ്പറ്റി അവർക്ക് ബോദ്ധ്യമുണ്ട്. സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളെ അങ്ങോട്ടാക്രമിക്കുകയില്ലെന്ന് അവർക്കറിയാം." (സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 36–37)

പുറമേയ്ക്ക് സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങൾക്കെതിരായിട്ടാണ് അവർ യുദ്ധത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യം മുഴക്കുന്നത്. പക്ഷേ, യഥാർഥത്തിൽ അവർ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ കയ്യേറാനാണ് വട്ടം കൂട്ടുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും ശക്തിയുള്ള മുതലാളിത്ത രാജ്യമായ അമേരിക്ക മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു. 'മാർഷൽ സഹായ'ത്തിന്റേയും മറ്റും പേരിൽ അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യവാദികൾ ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസ് തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലെ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥകളിലേയ്ക്ക് നുഴഞ്ഞുകയറുകയും ആ രാജ്യങ്ങളെയെല്ലാം അമേരിക്കൻ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയുടെ അനുബന്ധങ്ങളാക്കി മാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അമേരിക്കൻ മൂലധനം ബ്രിട്ടീഷ്-ഫ്രഞ്ചുകോളണികളിലെ മാർക്കറ്റുകളും അസംസ്കൃത സാമഗ്രികളും പിടിച്ചടക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, ഇത് അമേരിക്കയും മറ്റു മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ കൂടുതൽ മൂർച്ഛിപ്പിക്കാതിരിക്കില്ല. സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ,

> "ഇന്നത്തെ ഈ പരിതഃസ്ഥിതി അനന്തകാലം വരെ സഹിച്ചിരിക്കാൻ ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും തയ്യാറാവുമെന്ന് കരുതാൻ സാധിക്കുമോ? മുതലാളിത്ത ബ്രിട്ടനും അതിനുശേഷം മുതലാളിത്ത ഫ്രാൻസും അമേരിക്കയുടെ ആലിംഗനത്തിൽ നിന്ന് അവസാനം കുതറിപ്പോരാനും സ്വതന്ത്രമായ സ്ഥാനവും ഉയർന്ന ലാഭങ്ങളും സുരക്ഷിതമാക്കാൻ വേണ്ടി അമേരിക്കയോടു മത്സരിക്കാനും നിർബന്ധിതരായിത്തീരുമെന്നു പറയുന്നതല്ലേ കൂടുതൽ ശരിയായിരിക്കുക?" (സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 36).

വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ യുദ്ധത്താവളങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടും യുദ്ധക്കൂട്ടുകെട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടും പുതിയൊരു ലോകമഹായുദ്ധം ആളിക്കത്തിക്കാനാണ് അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യവാദികൾ പരിശ്രമിക്കുന്നത്. ഈ പരിശ്രമം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളുടെയും യഥാർഥ താൽപര്യങ്ങൾക്കെതിരാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് സാർവദേശീയമായ ഒരു സമാധാന പ്രസ്ഥാനം അതിവേഗം ശക്തിപ്പെട്ടുവരുന്നത്. മൊളട്ടോവ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ, "സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ, ചൈനാ ജനകീയ റിപ്പബ്ലിക്ക് എന്നിവയുടേയും എല്ലാ ജനകീയ ജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളുടേയും ശക്തി വർദ്ധിച്ചുവരികയും മറ്റെല്ലാ നാടുകളിലും സമാധാന പ്രസ്ഥാനം കൂടുതൽ ഉയർന്നുവരികയും ചെയ്യുന്നതോടുകൂടി സമാധാനത്തിന്റെ ഭാവി തങ്ങളുടെ സ്വന്തം കയ്യിലാണെന്നും മറ്റൊരു യുദ്ധത്തെ തടയുവാനും, സമാധാനത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാനും, ആവശ്യം വരുമ്പോൾ അങ്ങേയറ്റത്തെ ദൃഢചിത്തതയോടെ അവസാനം വരെ സമാധാനത്തിന്റെ കാര്യം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും അതിന് അങ്ങേയറ്റം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്താൽ സാധ്യമാണെന്നും ജനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ബോധ്യപ്പെട്ടുവരികയാണ്."

VIII

സാർവദേശീയ പരിത:സ്ഥിതികളിലുണ്ടായ ഈ മാറ്റങ്ങൾ ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷത്തിലും ഇന്ത്യക്കാരുടെ ബോധമണ്ഡലങ്ങളിലും മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യയിലെ വൻകിട മുതലാളികളും ബ്രിട്ടീഷ് കുത്തക മുതലാളികളും തമ്മിലുണ്ടായ കൂട്ടുകെട്ടിനുള്ളിലും പ്രതിഫലിച്ചു. കൂട്ടുകെട്ടിനുള്ളിലെ ബലാബലത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടായി. എന്നുവെച്ചാൽ, സാമ്രാജ്യ ശക്തികളും ഇന്ത്യൻ മുതലാളി വർഗവും തമ്മിലുള്ള മത്സരത്തിന്റെ ഗതി ഇന്ത്യക്കനുകൂലമായി മാറി; ഇന്ത്യാ ഗവൺമെൻറ് അധികമധികം സ്വതന്ത്രങ്ങളായ നിലപാടുകളെടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

വിദേശനയത്തിന്റെ രംഗത്തിൽ ആദ്യമൊക്കെ മിക്കവാറും സാമ്രാജ്യവാദികൾക്കനുകൂലമായ നയമാണ് ഇന്ത്യാ ഗവൺമെൻറ് കൈക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ കൂട്ടുകെട്ടിന്റേയും ബ്രിട്ടീഷ് കോമൺവെൽത്തുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റേയും അനിവാര്യഫലമായിരുന്നു അത്. അങ്ങനെ മലയായിലെ ജനങ്ങളെ കശാപ്പു ചെയ്യാൻ വേണ്ടി ഗൂർക്കാപട്ടാളങ്ങളെ അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് ഇന്ത്യയുടെ ഭൂമിയും ആകാശവും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. അമേരിക്കൻ ചാരന്മാർക്ക് ഇന്ത്യയിലെങ്ങും ഇഷ്ടംപോലെ അലഞ്ഞു തിരിയാനും ഇന്ത്യയുടെ മർമ്മസ്ഥാനങ്ങളുടെ അന്തർഭാഗങ്ങളിലേക്ക് കടന്നു ചെല്ലാനും സൗകര്യം നൽകപ്പെട്ടു. അമേരിക്കയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ജനാധിപത്യ കൊറിയ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പണ്ഡിറ്റ് നെഹ്റുവിന്റെ ഗവൺമെൻറ് ആക്രമികളെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അമേരിക്കയുടെ ജനാധിപത്യത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് വലിയ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്.

പക്ഷേ, ക്ഷണത്തിൽ സ്ഥിതി മാറി. ഒരുകൊച്ചു രാജ്യമായ വടക്കൻ കൊറിയയുടെ തടുക്കാൻ കഴിയാത്ത ചവിട്ടുകളേറ്റ് തിരിച്ചോടിപോയ മക്കാർതർ കൂട്ടാളികളും, ദീൻബിൻ ഫൂവിൽ അമേരിക്കയുടെ പിൻബലമുള്ള ഫ്രഞ്ചുകോളണിയിൽ മേധാവികൾക്കു നേരിട്ട പരാജയവും സാമ്രാജ്യവാദികളുടെ ശക്തി അജയ്യമല്ലെന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യവാദികൾ കാശ്മീരിൽ നടത്തിയ കുത്തിത്തിരുപ്പുകളും ഇന്ത്യയുടെ ചുറ്റുപാടും, പ്രത്യേകിച്ചും പാകിസ്ഥാനിൽ, പട്ടാളത്താവളങ്ങളുണ്ടാക്കാനെടുത്ത നടപടികളും ഇന്ത്യയുടെ പരമാധികാരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു ചോദ്യചിഹ്നം ഇട്ടു. അമേരിക്കൻ സഹായം അടിമത്തത്തിലേക്കും യുദ്ധത്തിലേക്കുമുള്ള ഒരു ചൂണ്ടലാണെന്ന് പാകിസ്ഥാന്റെ അനുഭവം തെളിയിച്ചു.

ഇന്ത്യയിൽ അമേരിക്കയുടെ സ്വാധീന ശക്തി കുറയാൻ തുടങ്ങി. അതേസമയത്ത് സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയുടെ, പ്രത്യേകിച്ചും ജനകീയ ചൈനയുടെ, സ്വാധീനശക്തി വർദ്ധിക്കാനും തുടങ്ങി. സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിനും കൊളോണിയൽ മേധാവിത്വത്തിനുമെതിരായ മനോഭാവം വളരാൻ തുടങ്ങി. ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് മെല്ലെ മെല്ലെ യുദ്ധച്ചേരിയുടെ സ്വാധീന ശക്തിയിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യവും ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കനുകൂലവുമായ ഒരു വിദേശനയം സ്വീകരിച്ചു. മൊളോട്ടോവ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ, “സമാധാനവും രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സൗഹാർദ്ദവും ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന സുപ്രധാനമായ ഒരു ഘടകം എന്ന നിലയിൽ ഇന്ത്യയുടെ സാർവദേശീയമായ അന്തസ് ദിനം പ്രതി ഉയർന്നുവരികയാണ്.”

ഇന്ത്യയുടെ സാർവദേശീയമായ അന്തസുയർത്താൻ സഹായിച്ച അതിപ്രധാനമായ ഒരു സംഭവമാണ് 1954 ജൂൺ 28-ാം തീയതിയിലെ ചൗ-നെഹറു പ്രഖ്യാപനം. മൊളോട്ടോവ് തുടരുന്നു:

> “ഇന്ത്യയും, ബർമയും, ചൈനാ ജനകീയ റിപ്പബ്ലിക്കോടൊപ്പം രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സമാധാനപരമായ സഹകരണത്തിന്റെ പഞ്ചതത്വങ്ങൾ (സഹവർത്തിത്വം, ആഭ്യന്തര കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാതിരിക്കൽ തുടങ്ങിയവ) പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന വസ്തുതയെ യാതൊരു വിധത്തിലും കുറച്ചു മതിക്കുവാൻ സോവിയറ്റ് യൂണിയന് സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ തത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ അതിന്റെ വിദേശനയം എല്ലായ്പ്പോഴും തുടർന്നുവന്നിട്ടുള്ളത്. ഇന്ന് ലോകത്തിലാകമാനം ഈ തത്വങ്ങൾക്ക് സൗഹാർദ്ദപൂർണമായ ആനുകൂല്യം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കയാണ്.”

ആദ്യമൊക്കെ സാർവദേശീയകാര്യങ്ങളിൽ ഒരുതരം നിഷ്പക്ഷതാനയമാണ് ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് കൈക്കൊണ്ടിരുന്നത്. എന്നുവച്ചാൽ, സമാധാനത്തിനും യുദ്ധത്തിനുമിടയിൽ ആടിക്കളിക്കുക എന്ന നയം. പക്ഷേ, സമാധാനത്തിനും യുദ്ധത്തിനുമിടയിൽ നിഷ്പക്ഷതയില്ലെന്നു വ്യക്തമായി. ഇന്ത്യ അധികമധികം സമാധാനത്തിന്റെ ഭാഗത്തേയ്ക്കു നീങ്ങാൻ തുടങ്ങി. കോളണി മേധാവികളും യുദ്ധക്കൊതിയന്മാരും അധികമധികം ഒറ്റപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ഇന്ത്യ ഇന്ന് തുടർന്നുവരുന്ന സ്വതന്ത്രമായ സമാധാനനയം സാർവദേശീയ രംഗത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ പങ്കാണ് വഹിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യൻ റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ അഞ്ചാം വാർഷികം പ്രമാണിച്ച് സോവിയറ്റ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ മുഖപത്രമായ ‘പ്രവദ’ പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത ഒരു ലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി:

> “ദേശീയ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കു താൽപര്യമുണ്ട്. പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഈ ദേശീയതാൽപര്യങ്ങൾക്കനുയോജ്യമാണ് ഇന്ത്യയുടെ സമാധാനനയം. നേരെമറിച്ച്, ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളെ പുതിയൊരു യുദ്ധത്തിലേയ്ക്കു വലിച്ചിഴയ്ക്കാനുള്ള സാമ്രാജ്യശക്തികളുടെ പരിശ്രമങ്ങൾ, സമാധാനപരമായ ജീവിതവും നിർമാണോത്സുകമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും പുരോഗതിയും കാംക്ഷിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ആശകളെ തകർക്കുന്നതായിരിക്കും.
>
> “ഏഷ്യയിലും ലോകമൊട്ടുക്കും യുദ്ധക്കൂട്ടുകെട്ടുകളുണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള അമേരിക്കൻ ഭരണാധികാരികൾ ഇന്ത്യയുടെ സ്വതന്ത്രമായ വളർച്ചയുടെ നേരെ എതിർപ്പാണ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ജനതയ്ക്കെതിരായി അവർ തങ്ങളുടെ തുരപ്പൻ പണികൾ ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തുകയാണ്.
>
> “അമേരിക്കയുടെ ഈ നയം സ്വാഭാവികമായും ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ വെറുപ്പിനെ ഉയർത്തുന്നു. ആക്രമണക്കൂട്ടുകെട്ടുകളിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറു വിസമ്മതിക്കുകയും വ്യത്യസ്ത സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകൾ തമ്മിലുള്ള സഹവർത്തിത്വത്തിനു അനുകൂലമായി മുന്നോട്ടുവരികയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വിദേശനയത്തിന്റെ സമാധാനാത്മക തത്വങ്ങളാൽ മാർഗനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് ഏഷ്യയിൽ സമാധാനം നിലനിർത്തുകയും സാർവദേശീയ സംഘർഷം കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ ഗണ്യമായ സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ട്.”

പിന്നോക്ക നിലയിലുള്ള സ്വതന്ത്ര രാജ്യങ്ങൾക്കു വൻകിട സാമ്രാജ്യശക്തികളുടെ നയത്തെ എതിർക്കാൻ കഴിയാതിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. സാമ്രാജ്യത്വ മേധാവികൾ ചവിട്ടുന്ന താളത്തിനൊത്തു തുള്ളാൻ അവ നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി അതല്ല. ഒരു കൊച്ചുരാജ്യമായ അഫ്ഗാനിസ്ഥാനുപോലും വേണമെങ്കിൽ സാമ്രാജ്യ ശക്തികളുടെ കണ്ണുരുട്ടലുകളെ ഭയപ്പെടാതെ സ്വതന്ത്രമായി തലയുയർത്തി നിൽക്കാൻ കഴിയുമെന്നായിട്ടുണ്ട്. ക്ഷയിച്ചുവരുന്ന ഒരു മുതലാളിത്തച്ചേരിയോടു തൊട്ടു അടുത്തായി സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റേയും ജനകീയ ചൈനയുടേയും നേതൃത്വത്തിൽ അനുദിനം ശക്തിപ്പെട്ടുവരുന്ന ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതാണ് ഈ പുതിയ സംഭവ വികാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനകാരണം. ഇന്ത്യയിലും ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറിലുമുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളുടെ പിന്നിലും ഈ അടിസ്ഥാനകാരണമാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു കാണാം.

IX

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ലോകം ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്നില്ല. ഇന്നുള്ളത് ഒരു പുതിയ ലോകമാണ്. പഴയ ഏഷ്യ ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്നില്ല; ഇന്നുള്ളത് ഒരു പുതിയ ഏഷ്യയാണ്. രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിനുമുമ്പ് സാമ്രാജ്യത്വ ശക്തികളുടെ ചവിട്ടടിയിൽ കോളണികളായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയ രാജ്യങ്ങൾ ഇന്ന് സ്വതന്ത്രങ്ങളായ വിദേശനയങ്ങൾ രൂപവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ട് കൊളോണിയലിസത്തേയും യുദ്ധത്തേയും എതിർക്കാൻവേണ്ടി മുന്നോട്ടുവരുന്നു. വിദേശമൂലധനത്തിന്റെ പിടിയിൽ പെട്ടുകിടന്നിരുന്നവയും ഇപ്പോഴും വിദേശമൂലധനത്തിന്റെ പിടിയിൽ കിടക്കുന്നവയുമായ രാജ്യങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥകൾ കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. സാമ്രാജ്യത്വമേധാവിത്വത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു സ്വതന്ത്രമായിക്കൊണ്ട് നിലനിൽക്കാനും വളരാനുമുള്ള സാധ്യതകളും സൗകര്യങ്ങളും പിന്നണിയിൽ കിടക്കുന്ന ചെറിയ ചെറിയ രാജ്യങ്ങൾക്കുപോലും കൈവന്നിരിക്കുന്നു. ലോകമുതലാളിത്തച്ചേരിയും ലോക സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയും തമ്മിലും ലോക മുതലാളിത്തമാർക്കറ്റും ലോക സോഷ്യലിസ്റ്റ് മാർക്കറ്റും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ മൂർച്ഛിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഈ പുതിയ പരിത:സ്ഥിതികൾ ഉളവായിട്ടുള്ളത്.

പിന്നണി രാജ്യങ്ങളെ എന്നെന്നും പിന്നണി രാജ്യങ്ങളാക്കി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് തങ്ങളുടെ ചൂഷണം തുടരാനാണ് സാമ്രാജ്യമേധാവികൾ പരിശ്രമിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ഈ പരിശ്രമം ചരിത്രഗതിക്കെതിരാണ്. എന്തെന്നാൽ, പിന്നണി രാജ്യങ്ങൾക്ക് എന്നെന്നും പിന്നണി രാജ്യങ്ങളായി നിലനിൽക്കുവാൻ കഴിയില്ല. സ്വതന്ത്രമായ നിലനിൽപ്പിനും സ്വതന്ത്രമായ വളർച്ചയ്ക്കും പിന്നോക്കനിലയവസാനിപ്പിച്ചേ മതിയാവൂ. പിന്നോക്ക നിലയവസാനിപ്പിക്കണമെങ്കിലോ, വ്യവസായവൽക്കരണം കൂടിയേ കഴിയൂ. വ്യവസായവൽക്കരണത്തിന്റെ കേന്ദ്രം വൻകിട വ്യവസായങ്ങളുടെ വളർച്ചയാണ്. വൻകിട വ്യവസായങ്ങളുടെ വളർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വ്യവസായവൽക്കരണം മാത്രമാണ് ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള പിന്നണി രാജ്യങ്ങളുടെ പിന്നോക്ക നിലയവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള മാർഗം. ഇത് സാമ്രാജ്യവാദികളുടേയും നാടുവാഴികളുടേയും താൽപര്യങ്ങൾക്കെതിരാണ്. അതുകൊണ്ട്, പിന്നോക്ക നിലയവസാനിപ്പിക്കാനും സ്വതന്ത്രമായ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥകൾ കെട്ടിപ്പടുക്കാനും വേണ്ടിയുള്ള സമരം സാമ്രാജ്യത്വത്തിനും ഫ്യൂഡലിസത്തിനുമെതിരായ സമരമാണ്.

പിന്നണി രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികൾക്കെന്നപോലെ മുതലാളികൾക്കും വ്യവസായവൽക്കരണമാവശ്യമാണ്. പക്ഷേ, ജനങ്ങളുടെയാകെ നന്മയ്ക്കും രാജ്യത്തിന്റെയാകെ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിക്കും പറ്റിയതരത്തിലുള്ള വ്യവസായവൽക്കരണമല്ല, ജനങ്ങളെ അങ്ങേയറ്റം ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ട് സ്വന്തം ലാഭം മേൽക്കുമേൽ വർധിപ്പിക്കാനുതകുന്നതരത്തിലുള്ള വ്യവസായവൽക്കരണമാണ് അവരാഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഇവിടെയാണ് പിന്നോക്ക നിലയവസാനിപ്പിക്കാനും സ്വതന്ത്രമായ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥ കെട്ടിപ്പടുക്കാനും വേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ മുൻകയ്യിന്റേയും നേതൃത്വത്തിന്റേയും പ്രാധാന്യം കിടക്കുന്നത്.

ക്ഷയിച്ചു ക്ഷയിച്ചുവരുന്ന മുതലാളിത്തച്ചേരിക്കെതിരായി, യുദ്ധപരിശ്രമങ്ങൾക്കും കൊളോണിയൽ മേധാവിത്വത്തിനുമെതിരായി, വളർന്നുവരുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയുടെ ഭാഗത്തുറച്ചു നിൽക്കുക; പിന്നോക്ക നിലയവസാനിപ്പിക്കാനും രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവുമായ പുരോഗതി കൈവരുത്താനും വേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളേയും യോജിപ്പിച്ചണിനിരത്തി, മുതലാളിവർഗത്തിന്റെ പ്രതിലോമ നയങ്ങളെ എതിർത്തു തോൽപ്പിച്ച്, ഉൽപാദന വ്യവസ്ഥയിൽ സാമ്രാജ്യമേധാവികൾക്കും ഫ്യൂഡൽ നാടുവാഴികൾക്കുമെതിരായ മൗലികമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി, സ്വതന്ത്രമായ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥ കെട്ടിപ്പടുത്തുകൊണ്ടു സോഷ്യലിസത്തിലേക്കു മുന്നേറുക-ഇതാണ് തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ മുമ്പിലുള്ള കടമ.

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരി മുന്നേറുകയാണ്. നേരെമറിച്ച്, സാമ്രാജ്യത്വച്ചേരി തകർച്ചയിലേക്കാണ് നീങ്ങുന്നത്. ലോകസോഷ്യലിസ്റ്റ് മാർക്കറ്റ് വളരുകയാണ്. നേരെമറിച്ച്, ലോക മുതലാളിത്ത മാർക്കറ്റ് കൂടുതൽ കൂടുതൽ കുഴപ്പങ്ങളിൽ ചെന്നു ചാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ വളർച്ചയിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റേയും ജനാധിപത്യത്തിന്റേയും ശക്തികൾക്കനുകൂലമായ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാവുകയെന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഓരോ രാജ്യത്തിന്റേയും പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതികളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസത്തിലേക്കു മുന്നേറാനുള്ള സാധ്യത മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

സോഷ്യലിസം-അതായത് ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ മേലുള്ള പൊതുവുടമ-മർദ്ദനങ്ങളേയും ചൂഷണങ്ങളേയും എന്നന്നേക്കുമായി അവസാനിപ്പിക്കും. ഒരു പിടി മടിയന്മാർ ഭൂരിപക്ഷക്കാരുടെ വിയർപ്പിന്മേൽ പരമാവധി ലാഭത്തിന്റെ മണിമാളികകൾ പണിയുന്ന സമ്പ്രദായത്തിനൊരറുതി വരുത്തിക്കൊണ്ട് സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പങ്ങളേയും ആക്രമണയുദ്ധങ്ങളേയും നാമാവശേഷമാക്കും. ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലുള്ള സാങ്കേതിക വൈദഗ്ധ്യത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ജനങ്ങളുടെ ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളേയും അങ്ങേയറ്റം തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം വ്യവസായവും കൃഷിയും വിദ്യാഭ്യാസവും മേൽക്കുമേൽ വളർത്തിക്കൊണ്ട് രാജ്യത്തെ അഭിവൃദ്ധിയിലേക്കു നയിക്കും. സയൻസിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി പട്ടിണിയുടേയും രോഗത്തിന്റേയും അജ്ഞതയുടേയും അന്ധകാരത്തിന്റേയും പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോ വ്യക്തിക്കും സർവതോന്മുഖമായ വളർച്ചയും പുരോഗതിയും നേടിക്കൊടുക്കും.

X

പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രമെ മാർക്സിസം പ്രായോഗികമാവൂ എന്ന് ചിലർ വാദിച്ചു നടന്നിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. 1917 ലെ റഷ്യൻ വിപ്ലവം ആ വാദം പൊളിച്ചുകളഞ്ഞു. അതോടെ വിമർശകന്മാരുടെ പ്ലേറ്റ് മാറി. റഷ്യയെപ്പോലെ വ്യാവസായികമായി പിന്നണിയിൽ കിടക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രമെ സോഷ്യലിസം വിജയിക്കുകയുള്ളു എന്നവർ വാദിക്കാൻ തുടങ്ങി. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം യൂറോപ്പിലെ വ്യാവസായിക രാജ്യങ്ങളിൽ മാർക്സിസം വിജയിച്ചു. വീണ്ടും പ്ലേറ്റ് മാറി. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ മാർക്സിസം വിജയിക്കുള്ളുവെന്നും ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങൾക്ക് അതു പ്രായോഗികമല്ലെന്നുമുള്ള പ്രചാരവേലകളാരംഭിച്ചു. 60 കോടി ജനങ്ങൾ നിവസിക്കുന്ന ചൈന മഹത്തായ ഒരു വിപ്ലവത്തിലൂടെ സോഷ്യലിസത്തിലേക്ക് മുന്നേറിയതോടുകൂടി ആ പ്രചാരവേലയും പൊളിഞ്ഞു.

ഇന്നത്തെ വാദം ഇന്ത്യയിൽ ഗാന്ധിസം മാത്രമേ വിജയിക്കുകയുള്ളുവെന്നും മാർക്സിസം ആർഷഭാരതത്തിന്റെ മണ്ണിന് പറ്റുകയില്ലെന്നുമാണ്. ആ വാദവും പൊളിയാനാണ പോകുന്നത്. കാരണം, മാർക്സിസമെന്നത് ലോകത്തിലൊട്ടുക്കും സോഷ്യലിസവും കമ്മ്യൂണിസവും സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്റെ ശാസ്ത്രമാണ്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ട് മുതലാളിത്തത്തിന്റെയോ, ഗാന്ധിസത്തിന്റെയോ നൂറ്റാണ്ടല്ല. മാർക്സിസത്തിന്റെ നൂറ്റാണ്ടാണ്; ലോകത്തിലൊട്ടുക്കും സോഷ്യലിസവും കമ്മ്യൂണിസവും വിജയിക്കുന്ന നൂറ്റാണ്ടാണ്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഒരു ലോകം മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു — ഒരു മുതലാളിത്തലോകം മാത്രം. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ രണ്ടു ലോകങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു — ഒരു മുതലാളിത്തലോകവും ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് ലോകവും. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ വീണ്ടും ഒരു ലോകം മാത്രമേയുണ്ടാവുകയുള്ളു — ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് ലോകം മാത്രം. ചരിത്രത്തിന്റെ അപ്രതിരോധ്യമായ ഗതിക്രമമാണിത്.

നാലു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പ് തന്നെ, 1918-ൽ സഖാവ് ലെനിൻ അതിനുള്ള കാരണം വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി:

> “മാർക്സിസം അജയ്യമാണ്; കാരണം അത് സത്യമാണ്!”

(1981 മാർച്ച് — മൂന്നാം പതിപ്പ്, പ്രഭാത് ബുക്ക് ഹൗസ്, തിരുവനന്തപുരം)

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്നു കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറ്റൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. 'പാട്ടബാക്കി' എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക് ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ 3

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനങ്ങൾ
2. രണ്ടു ലോകങ്ങൾ
3. വ്യക്തിയും പ്രസ്ഥാനവും
4. സ്ത്രീയും പുരുഷനും
5. ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങൾ
6. മാർക്സിസവും ഭൗതികവാദവും
7. മാർക്സിസവും മതവിശ്വാസവും
8. യേശുക്രിസ്തു മോസ്കോവിൽതന്നെ
9. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭക്തനോ ശത്രുവോ?
10. പ്രാർത്ഥനയും സാന്മാർഗ്ഗികബോധവും
11. പള്ളിക്കൂടത്തിലെ പ്രാർത്ഥന
12. അടിമത്തവും ക്രിസ്ത്യാനികളും
13. മാർക്സ് മുതൽ സ്റ്റാലിൻ വരെ
14. ലെനിന്റെ സംഭാവനകൾ
15. ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിന്റെ നേതൃശക്തി
16. തത്വവും പ്രയോഗവും തമ്മിലുള്ള വിടവുനീക്കണം

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10